

opusdei.org

Meditacije: subota petog tjedna korizme

Razmišljanja koja mogu pomoći
našoj molitvi u ovim
posljednjim danima korizme.

23.03.2024.

- Obmana napasti
- Nositelji blaga
- Slijediti Krista do Kalvarije

NAKON Lazarovog uskrsnuća, veliki
svećenici i farizeji sazvali su Sinedrij

i rekli: „Što da radimo? Ovaj čovjek čini mnoga znamenja. Ako ga pustimo tako, svi će povjerovati u nj, pa će doći Rimljani i oduzeti nam ovo mjesto i narod.” (Iv 11,47-48) Tada progovori Kajfa, veliki svećenik te godine: „Vi ništa ne znate! I ne mislite kako je za vas bolje da jedan čovjek umre, nego da sav narod propadne!” (Iv 11,50)

Od toga dana, piše evanđelist, židovski su vođe donijele konačnu odluku: „Ako tko sazna gdje je, neka dojavu da ga uhvate.” (Iv 11,57) Židovi su već dugo razmišljali o tome da uklone Isusa, ali do tada nisu donijeli konačnu odluku. Uskrsnuće Lazara bila je kap koja je prelila čašu. Kajfa je zaključio da je najbolje rješenje da Isus umre. Oni koji su bili prisutni uvjereni su da su donijeli pravednu odluku, budući da bi to spriječilo da se razbije krhki mir s Rimljanima, što bi dovelo do oštrih odmazda protiv židovskog naroda.

Međutim, to nije bio pravi razlog zbog kojeg su progonili Krista.

Njihovo ponašanje odražava, na neki način, proces svake napasti: „Obično počinje nečim malim, nekom željom ili mišlju, ali onda raste i širi se na druge, dok naposljetku ne izgleda potpuno opravdano.”[1] Srce, zavedeno snažnim osjećajem, često se uvjerava u iskrivljenu pravdu. Ali život kršćanina također je ispunjen nadahnućima Duha Svetoga. Bog nam daje mnoge prilike da usmjerimo svoje želje prema onome što nam On obećava u vječnosti.[2] Molimo Branitelja da nas učini osjetljivima na Njegove savjete, da prepoznamo Njegove poticaje i da imamo mudrost odbaciti prolazne napasti.

NISU svi reagirali jednako kada su vidjeli Lazarovo uskrsnuće. „Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovaše u nj.” (Iv 11,45) Oni koji su se divili čudu, izišli su u susret Isusu kada je svečano ulazio u Jeruzalem: „Mnoštvo koje bijaše s njime kad Lazara pozva iz groba i uskrisi od mrtvih pronosilo je svjedočanstvo o tome. Stoga mu je i izišao u susret silan svijet: pročulo se da je on učinio to znamenje.” (Iv 12,17-18)

Isus je pozvao svoje učenike da naviještaju spasenje koje je donio: „Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svakom stvorenju!” (Mk 16,15) Međutim, u ovom slučaju nema eksplicitnih riječi; ono što ovi ljudi čine prirodna je posljedica susreta s Gospodinom. Znaju da su nositelji blaga, i žele ga podijeliti sa svima. Ista je to reakcija koju je imao Andrija kad je susreo

Petra: „Našli smo Mesiju!” (Iv 1,41)

„Radost Evanđelja ispunjava srce i cijeli život onih koji susretnu Isusa. Oni koji prihvate Njegovu ponudu spasenja oslobođeni su grijeha, tuge, unutarnje praznine i samoće. S Kristom se uvijek iznova rađa radost.”[3]

„Apostolat,” govorio je sveti Josemaría, „prelijevanje je unutarnjeg života.”[4] Apostoli su privlačili druge jer su komunicirali vlastito iskustvo Isusa. Vidjeli su, dotaknuli i čuli Krista, pa je bilo sasvim prirodno da žele prenijeti radost susreta s Njim. Nije to bila zadaća nametnuta izvana, već spontani poriv srca ispunjenog radosnom porukom Evanđelja.

MNOGI koji su vidjeli Lazarovo uskrsnuće i slavili Isusa u

Jeruzalemu, mogli su se osjećati prevarenima kada je osuđen na smrt. Dani slavlja odjednom su se činili tako dalekima. Neki od njih možda su ga vidjeli kako nosi križ na Kalvariju. Ali samo Njegova Majka, Ivan i nekoliko pobožnih žena ostalo je uz Njega u času smrti.

Ne znamo točno zašto su svi ti ljudi napustili Isusa. Vjerojatno su se bojali da ih se ne poveže s njim, jer je bio osuđen na smrt, i zaključili su da ne može biti obećani Mesija. Krist nije postao središte njihova života.

„Gospodine, dao sam se prevariti; na tisuće sam načina izbjegavao Tvoju ljubav, ali evo me ponovno, da obnovim savez s Tobom. Trebam Te. Spasi me ponovno, Gospodine, primi me ponovno u svoj otkupiteljski zagrljaj.”[5]

Slijediti Krista znači napustiti sigurnost obale i odvažiti se na more poslanja biti Njegov svjedok. Duh

Sveti svojim darovima pomaže nam kročiti ovim putem – putem koji uključuje i slavlje u Jeruzalemu i patnju Kalvarije. Naša Gospa riskirala je cijeli svoj život kada je rekla "da" anđelu. Iako joj je to donijelo mnoge boli, pa čak i gledanje Sina kako umire na križu, sigurnost da Bog uvijek pobjeđuje donijela joj je najveću utjehu. „Kakvo bi se djelo izvršilo s dušama u svijetu sa skupinom hrabrih žena poput tih, dobro sjedinjenih sa Žalosnom Gospom!”[6]

[1] Papa Franjo, Homilija, 4. travnja 2020.

[2] Usp. Molitva prinosa, peta korizmena subota

[3] Papa Franjo, *Evangelii gaudium*, br. 1.

[4] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 239.

[5] Papa Franjo, *Evangelii gaudium*, br. 3.

[6] Sveti Josemaría, *Put*, br. 982.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-subota-petog-
tjedna-korizme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-subota-petog-tjedna-korizme/) (5.04.2025.)